

A nép azt beszéli, hogy a fiatal gróf és menyasszonya tragikus sorsát megérdemelte, mert déltől hozott léhasággal megszentégtelenítették az ősi szokásokat.

Fordította: Márchis György.

EPILÓG.

Irta: Henry de Régnier.

*Kutattam én sok ó, nagy, kapcsos könyvbe folyvást
Bölcsök kövét s varázshatalmat vakmerőn,
Az életem adtam rá és minden csöpp erőm
Ismerni mily erőt rejt sok kő s égi vonzást.*

*Ikreknél a smaragd enyhíti a szorongást,
Rubin szüzet megóv vad vágyat kergetőn,
Az ametiszt virraszt az álmat elverőn
S a gyémánt meglöri a mérget és a rontást.*

*S az ötvöst megölnöm egy éjjel, semmi volt.
Épp borostyánkővet s aranyberillt csiszolt,
Igézet s szemverés biztos ellenszerét.*

*Elhoztam őket én, Kedves, nyakadba fűzni.
S ujjamra húztam ott, ismerve bűverét,
A chrysolitgyűrűt, mely a téboljt elűzi.*

Kállay Miklós fordítása.

TITOK.

Irta: Henry de Régnier.

*Már nem zengem szívem sok sötét titkodat,
De míves ujjam vés számukra arany s ében
Ládát, minőt a Bú hord királynő-kezában
S mely mély öblén a sír hős árnyával fogad.*

*Ki nem szolgálthatom minden jöttmentnek én
Mélázó bánatom szép kastélyának kulcsát
S nem tűröm kertemen, hogy dús lomb rejtekén
Életfám foszlani rablókezük kinyujtsák.*

*Hisz jön nap, hogy hiú panasz-szók némultával
Zárulni fog a száj és hallgatni a hang,
Bár olykor tán a szem bágyadt sugára rávall,
Hogy benn még néma kín örök magánya pang.*

*Hogy el ne érje hát fürkésző, kandi szem,
Vedd hős kezedbe most szűz Némaság s te Bánat!
Elhalkult titkait jól őrző ládikámat,
Szívem vágygal, kinnal szintig, Nektek viszem.*

Kállay Miklós fordítása.